

Andalusien

Caféen er lille og varm, selvom det er tidligt på året. Der dufter af kaffe og bagværk, og vinduerne dugger let, hver gang døren går op. Laila sidder med hænderne om koppen, som om hun har brug for varmen mere end kaffen.

Line har allerede fået jakken af. Hun sidder foroverbøjet med telefonen liggende ved siden af på bordet. På skærmen er der et billede af Romeo med yoghurt i hele ansigtet.

“Han ligner sin far,” siger Laila.

“Ja,” siger Line og sukker teatralsk. “Og så siger Kenneth, at det kloge har han fra mig.” Hun smiler. “Det siger han tit. Især når han gerne vil have aftensmad.”

De sidder stadig og griner, da døren går op.

“Hvad sidder I to og griner af?” spørger Vicky.

Hun kysser dem begge hurtigt på kinden og sætter sig.

“Vi har det bare sjovt på Lines ægteskabs bekostning,” siger Laila.

“Ja, I må sgu godt låne lidt fra mit,” siger Vicky og griner tørt. “Der er rigeligt for tiden.”

Hun trækker stolen ind under sig.

“Undskyld. Jeg er lidt forsinket. Jeg skulle lige forbi banken.”

Der bliver stille et øjeblik.

“Hvordan gik det?” spørger Laila.

Vicky trækker på skuldrene og rækker ud efter menuen, selvom de alle tre ved, hvad hun vil have.

“Som forventet. Meget papir. Meget alvor. Meget ‘det er nok bedst sådan’.”

“Det er fandeme også nemt for dem at sige,” siger Line.

“De går jo hjem til nogen bagefter.”

Vicky smiler skævt. “Ja. Det gør de.”

Hun bladrer ikke i menuen. Hun holder den bare.

“Det virkede, som om de var på Bjarnes side,” siger hun.

Line læner sig frem. “Hvad vil det sige? Har de flået dig?”

Vicky ryster på hovedet.

“Nej. Altså ... jeg slap jo for alle afdragene.”

“Men?” siger Laila.

“Men jeg har også mistet huset. Og bilen.”

Hun trækker på skuldrene.

“Hvis Bjarne tror, han kan betale det hele og leve fint, så må han da gøre det.”

“Det lyder fandeme hårdt,” siger Line.

“Det er det ikke,” siger Vicky hurtigt. “Jeg har aldrig villet have det hus. Og jeg har aldrig villet have den bil. Så han kan sgu bare beholde dem.”

“Det er bare princippet. At det er en selvfølge, at han skal have det hele, fordi han har en højere stilling.”

Hun slår let ud med hånden. “Vi har jo for helvede købt det sammen.”